

- Князът се облече и каза, че е готов да ви приеме.
- Хайде, по-скоро! - се развикаха нетърпеливо долу.

Отметнаха тежкото ^и скоби, снежа веригите. Конниците нахлуха в тясното дворче, слязоха от конете си и бързо се изгубиха по широката стълба нагоре. Скрит зад една колона, Радул почака да заглъхнат стъпките им, след това с леко движение се метна на коня си, взе един от тяхните за юздите, заръча на стражата добре да залости вратата и да не пуца никого нито да влиза, нито да излиза - и полетя по посока на Маликия мост, към ~~Гарга баир~~ *Изтогний рид*.

Цялото небе беше покрито вече от един единствен грамаден тъмен облак. Далечни светкавици ослепяваха очите за миг и пак угасваха. Закапаха едри капки дъжд.

Придошлите води на реката гърмят със страхотен, застрашителен грохот. Радул се разхожда със свито сърце по потъналия в мрак мост, наднича в развълнуваната бездна, взира острия си ястребов поглед, дърпа с треперяща ръка блестящата коприна на въсите си.

Кяма ги още. Какво ли се е случило? Ако са ги заловили някъде? И той усеща как ръцете му изтиват като лед. Тревога зазира дъхът му. Нещо зашумява откъм реката. Радул се навежда колкото може и се ослужва. Някаква лодка приближава. Те са!

- Радуле... - се чува тих зов.
- Тук съм.

С един скок той се мята на коня си и повежда двете животни към друма, който се вие край реката.

- Защо се забавихте, за бога? Съсипах се за вас...
- Не можех. Отбих се да ~~се~~ обадя на Ана...

Радул нагазва във водата и дърпа лодката към брега. Гласът на Иоан трепти от зле съдржана болка.

- Радуле, на тебе я оставям, Грижи се за Ана, за *ръцете* ~~маката~~, за мама. Грижи се за Мария. Прибери я от куманката. Нека живее у